

Zas a znovu,
jak baletky na ostří nože,
tančíme v dlani
složen z bolesti a krás.

Máme bod zlomu,
co se strachem tiše chvěje
a křičí přes závěje,
když po zádech jde mráz.

A pak se svlečem ze zažloutlých negativů,
jazykem z patra snímám ti chmýří
a břehy bez přílivu
pak v kleče stoupám pod hladinu.
To ticho vykřičníků mě tlačí
na hrudníku,
když se svlečem..

Pak zas a znovu,
roztřílený v tisících kousků,
zacuhcaných do ubrousků
s potem našich těl.

Ten svůj bod zlomu
v lesku odrazových sklíček
vypadlých zpod víček
prosím, že bych třeba chtěl

A pak se svlečem ze zažloutlých negativů, já
jazykem z patra snímám ti chmýří
a břehy bez přílivu
pak v kleče stoupám pod hladinu.
A to ticho vykřičníků mě tlačí
na hrudníku,
když se svlečem ze zažloutlých negativů, já
jazykem z patra snímám ti chmýří
a břehy bez přílivu
pak v kleče stoupám pod hladinu.
A to ticho vykřičníků mě tlačí
na hrudníku,
Když se svlečem
Když se svlečem..